

Arrest

nr. 268 375 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 oktober 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2021.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Tsjiri-Jurt (Rusland) op X.

De moeder van de verzoekende partij verklaarde op 11 juli 2006 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op diezelfde dag de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) werd op 27 november 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Tegen deze beslissing werd een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad van State. De Raad van State verwierp het beroep bij arrest van 7 juni 2010.

De vader van de verzoekende partij diende op 11 mei 2009 een asielaanvraag in, die op 29 september 2010 werd afgesloten door een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Hiertegen diende de vader van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest van 28 april 2012 van de Raad werd de beslissing van het CGVS bevestigd.

De moeder van de verzoekende partij diende op 18 augustus 2009 een tweede asielaanvraag in.

Op 29 september 2010 werd door het CGVS een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de status van subsidiaire bescherming.

Tegen deze beslissing diende de moeder van de verzoekende partij beroep in bij de Raad.

Op 17 juni 2011 diende het gezin een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 november 2012 diende het gezin een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij diende op 12 juli 2012 een asielaanvraag in.

Op 30 augustus 2012 nam het CGVS een beslissing houdende de weigering van de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

Tegen deze beslissing werd door de verzoekende partij een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 14 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het beroep verworpen.

Op 4 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 9 april 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) nam op 11 april 2013 het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Er werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen.

Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad.

Op 27 mei 2013 werd de beslissing van 4 maart 2013 ingetrokken.

De ambtenaar-geneesheer verleende op 3 juni 2013 een nieuw medisch advies.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 4 juni 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad . Bij arrest van 16 oktober 2013 van de Raad werd het beroep verworpen.

Op 14 april 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de bevoegde gemachtigde) nam op 1 oktober 2021 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bevoegde gemachtigde nam op 1 oktober 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 oktober 2021. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2020 werd ingediend door :

I., M. (R.R. 093062555511)

Geboren te Tsjiri-Yurt op 25.06.1993 Ook gekend als geboren op 15.06.1993 Wettelijk vertegenwoordiger van:

I., A. (R.R.20091734050)

Geboren te Brussel op 17.09.2020

Nationaliteit: Russische Federatie Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in december 2005 erkend werd als vluchteling te Polen, betrokkene is dan ook in het bezit van een geldige Poolse verblijfsvergunning. Op 11.07.2006 kwam betrokkene naar België. Zijn eerste asielaanvraag, samen met zijn ouders, werd afgesloten op 29.11.2006 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn tweede asielprocedure, eveneens samen met zijn ouders, werd afgesloten op 03.05.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde asielprocedure (zijn eerste als meerderjarige) werd afgesloten op 18.03.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10.10.2013 wordt betrokkene aangetroffen te Denemarken, België weigert betrokkene over te nemen (in het kader van de Dublin akkoorden) omdat betrokkene reeds erkend is als vluchteling te Polen. Op 13.08.2015 dient betrokkene te Frankrijk een asielaanvraag in, België weigert ook hier betrokkene over te nemen omwille van zijn status als erkend vluchteling in Polen. Op 16.09.2016 komt betrokkene opnieuw naar België, met een aankomstverklaring dd.16.09.2016 en toegestaan verblijf tot 16.12.2016.

De duur van de asielprocedures – namelijk vier maanden voor de eerste, één jaar en negen maanden voor de tweede en één jaar en vier maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Bovendien verliet betrokkene België na het afsluiten van zijn asielprocedures.

Het gegeven dat betrokkene hogere studies zou volgen (ter staving waarvan hij twee inschrijvingsbewijzen voorlegt die betrekking hebben op respectievelijk academiejaar 2018-2019 en 2019-2020) is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier zijn diploma middelbaar onderwijs gehaald heeft en dat hij dus in totaal al tien jaar onderwijs in België zou volgen. Het administratief dossier van betrokkene bevat inderdaad schoolbewijzen van 01.09.2006 tot 30.06.2013, datum waarop hij zijn diploma secundair onderwijs behaalde. Dit diploma wordt door betrokkene ook voorgelegd bij huidige aanvraag 9bis. Echter, uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene hierna België verliet en pas in september 2016 naar België terugkeerde. Betrokkene toont dan ook niet aan waarom zijn scholing nu dan wel een buitengewone omstandigheid vormt die hem verhindert tijdelijk terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf, in casu Polen, nadat dit voorheen duidelijk wel mogelijk was. Het feit dat hij hier school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bijna geen Russisch zou spreken of schrijven. Echter, betrokkene verduidelijkt niet waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen die hem verhindert tijdelijk terug te keren naar Polen, waar hij over een geldige verblijfsvergunning beschikt als erkend vluchteling. Betrokkene dient niet terug te keren naar Rusland, zijn eventuele beheersing van het Russisch doet dan ook niet ter zake.

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Tsjetsjenië (waar het politieke en sociaaleconomische klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand onveilig zou zijn). Hij verwijst in dit kader naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Ook meent betrokkene dat een terugkeer naar het moederland een schending zou uitmaken van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing. Echter, betrokkene dient niet terug te keren naar de Russische Federatie, en meer bepaald naar Tsjetsjenië, aangezien hij erkend werd als vluchteling door Polen en in het bezit is van een geldige Poolse verblijfsmachtiging. Hij dient terug te keren naar Polen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het sociaal en economisch welzijn, in de zin van artikel 8 EVRM, dat hij in ons land opbouwde en wijst erop dat zijn gezin ernstig ontwricht zal worden indien hij dient terug te keren. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn partner, mevrouw C.A. (dossier 9181366) en hun dochter. Echter, deze gezinsleden beschikken niet over enig verblijfsrecht in België. Uit het administratief dossier van zijn partner blijkt dat ook zij erkend werd als vluchteling door een andere Europese lidstaat, met name Oostenrijk. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij niet samen naar Polen of naar Oostenrijk kunnen terugkeren en daar hun gezinsleven verder zetten. Mevrouw ondernam op heden geen enkele poging om verblijfsrecht in België te bekomen. De ouders van betrokkene hebben in België verbleven maar hun administratief dossier (dossier 594024) bevat geen enkel bewijs van recent verblijf. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een

privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Ook vraagt betrokkene “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf.” Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter, dat er lastens hem geen strafonderzoek hangende is en dat er dus geen sprake is van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer, in casu, naar het land van gewoontje verblijf, engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat hij al ruim tien jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij vlot Nederlands zou spreken waarvoor hij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij al tien jaar les zou volgen in het Nederlands, dat hij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij onmiddellijk zou kunnen werken, dat hij ten eerste werkbereid zou zijn, dat hij bereid zou zijn een knelpuntberoep uit te oefenen, dat hij een arbeidsverleden in België zou hebben, dat hij niet ten laste van de staat zou komen, dat hij volledig verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat er sprake zou zijn van onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in de samenleving, dat er hierdoor zeer sterke sociale banden ontstaan zouden zijn met België en zijn autochtone bevolking, dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat hij hier een groot sociaal netwerk zou hebben, dat hij een arbeidsovereenkomst dd. 01.10.2018 voorlegt evenals twee arbeidsovereenkomsten voor studenten, zijn huurovereenkomst en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2021, en deze is als volgt gemotiveerd:

*“Naam, voornaam: I., M.
geboortedatum: 25.06.1993
geboorteplaats: Tsjiri-Yurt
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

I. A., geboren op 17.09.2020, nationaliteit: Russische Federatie

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

« “ Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

3.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding .

In casu dient vastgesteld dat het relaas van verzoeker ten zeerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden. Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet . In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekend partij zelf.

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat verwerende partij zich beperkt heeft tot de bewering dat er geen elementen worden aangebracht waaruit kan afgeleid worden dat verzoekers problemen zouden kennen in geval van terugkeer.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid.

Alleszins dient vastgesteld te worden dat er onvoldoende eigen onderzoek door verwerende partij gebeurde naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaring van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing al te absoluut geargumenteed dat er geen bewijzen voorliggen inzake onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst terwijl nochtans de procedure ex art. 9bis Vreemdelingenwet nu juist gericht is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Verwerende partij had hier zelf info over kunnen inwinnen doch koos ervoor om alle elementen zomaar zonder meer af te wijzen. Ze is dan ook tekort geschoten in haar plicht grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht.

Er kan hiervoor verwezen worden naar

❖ Arrest Singh geveld door het EHRM

« 100. (...) Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CG RA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.

(...)

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CG RA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

❖ Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie zet de vereiste van de samenwerkingsplicht uiteen:

"66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat
mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. "

❖ UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", May 2013:

"(...)

It is widely recognized that consistency with supporting documentary or other evidence is considered one of the most effective indicators of the credibility of an applicant's testimony. Documentary or other evidence may confirm the applicant's statements so that the relevant asserted facts can be accepted. Alternatively, without confirming the asserted facts, documentary or other evidence may lend support to their credibility. This is underlined in Dutch guidance: "The credibility of an asylum story is certainly greater if the alleged facts are substantiated by documents such as arrest warrants, articles in newspapers (for example, if one states to have been mentioned in the newspaper as 'wanted') or summons of court and the like. "144

(...)

Het standpunt van verwerende partij dat de verklaringen van verzoeker en de door hem ingeroepen vrees als niet-ontvankelijk dienen te worden afgewezen, en dus niet dient onderzocht te worden, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen.

Er is geen afdoend onderzoek gebeurd door verwerende partij van de ingeroepen elementen.

Gelet op het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door verwerende partij dient aangenomen te worden dat de hier bestreden beslissing niet wetsconform is genomen.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit de buitengewone omstandigheden blijken, minstens dat dit ten gronde wordt onderzocht.

Zo niet wordt gevraagd dat de RVV zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoeker meent dat het in de eerste plaats aan verwerende partij en niet aan de RVV toekomt zijn verplichtingen ter zake na te komen.

Anderzijds meent verzoeker dat zijn rechten geschonden zijn in de mate waarin er door RVV zou beslist worden dat bijkomende informatie niet door de Raad kan opgevraagd en/of onderzocht worden om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door verwerende partij is opgevraagd en onderzocht geworden.

4.

Verwerende partij stelt diverse malen in haar beslissing dat verzoeker ervoor zou kunnen “kiezen” om terug te keren naar Polen waar verzoeker over verblijfsrecht zou beschikken.

Echter is dit geen vrije keuze. Verzoeker is niet veilig in Polen en de Poolse overheden zijn niet in staat hun veiligheid te garanderen, laat staan hun te kunnen beschermen tegen eventuele vervolgingen op Pools grondgebied. Het is namelijk sinds jaar en dag geweten dat Polen, hoewel lid van de Europese Unie, hand over hand afglijdt van de Europese waarden en normen (inzake mensenrechten en de bescherming ervan).

5.

De bezorgdheden van de Europese Unie aangaande de penibele mensenrechtensituatie in Polen werd al geuit middels een resolutie aangenomen in het Europees parlement op 14 september 2016:

“Het Europees Parlement,

(...)

A. overwegende dat de EU is gegrondvest op eerbiediging van de menselijke waardigheid, vrijheid, democratie, gelijkheid, de rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten, waaronder de rechten van personen die tot een minderheid behoren, overwegende dat de lidstaten deze waarden gemeen hebben in een samenleving die gekenmerkt wordt door pluralisme, non-discriminatie, verdraagzaamheid, rechtvaardigheid, solidariteit en gelijkheid van vrouwen en mannen en overwegende dat deze waarden door de Poolse bevolking zijn goedgekeurd in het referendum dat in 2003 is gehouden;

B. -U. (...)

V. overwegende dat de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa, in zijn verslag na zijn bezoek aan Polen geconcludeerd heeft dat de recentelijk aangenomen wijzigingen in het wetboek van strafrecht en strafvervolgning de bescherming van het recht op een eerlijk proces in strafrechtelijke procedures, het vermoeden van onschuld en het recht op een verdediging in gevaar kunnen brengen, met name in gevallen waarin onvoldoende waarborgen om machtsmisbruik te voorkomen zijn vastgesteld, en het beginsel van de scheiding der machten;

W. -Z. (...)

1.-7. (...)

8. is bezorgd, zolang het Constitutioneel Hof niet volledig functioneert, over de recente en snelle wetgevingsontwikkelingen die op andere gebieden zonder zorgvuldige raadplegingen plaatsvinden, en dringt er bij de Commissie op aan de aangenomen wetgeving te beoordelen met betrekking tot de

verenigbaarheid met het primaire en secundaire EU-recht en met de waarden waarop de Unie is gegrondvest, (...)."

Dit werd gevolgd door een opstart van de inbreukprocedure, de Europeesrechtelijke atoombomprocedure op 26 juli 2017. Een actualisatie gebeurde nog in 2020, waarbij de Commissie niet mals was voor de Poolse overheid:

"De Poolse justitiële hervormingen sinds 2015 zijn een belangrijke bron van controverses geweest, zowel in eigen land als op EU-niveau, en hebben aanleiding gegeven tot ernstige punten van zorg, waarvan er verschillende nog steeds bestaan. De hervormingen, die gevolgen hebben voor het grondwettelijk hof, het hoogerechtshof, de gewone rechtbanken, de nationale raad voor de rechtspraak en het Openbaar Ministerie, hebben de invloed van de uitvoerende en wetgevende macht op het justitiële stelsel vergroot en daardoor de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht verzwakt. Dit heeft de Commissie ertoe gebracht in 2017 de procedure van artikel 7, lid 1, VEU in te leiden, waarover de Raad zich nog moet uitspreken. In 2019 en 2020 heeft de Commissie twee nieuwe inbreukprocedures ingeleid om de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht te waarborgen en heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in kort geding voorlopige maatregelen gelast om de bevoegdheden van de tuchtkamer van het hoogerechtshof met betrekking tot tuchtzaken tegen rechters op te schorten.

Er bestaat een ontwikkeld juridisch en institutioneel kader om corruptie te voorkomen en de transparantie te bevorderen. Een speciaal corruptiebestrijdingsprogramma van de overheid richt zich op het geven van opleiding en begeleiding aan ambtenaren. Er zijn echter structurele zwakheden vastgesteld op gebieden zoals de huidige regelingen voor de vermogensaangifte en de regelgeving in verband met lobbywerk. Er zijn plannen voor wetgeving inzake de transparantie van het openbare leven om de belangrijkste preventieve bepalingen te herschikken in één enkele wettekst, maar er bestaat bezorgdheid over de herhaalde vertragingen. Er bestaat ook bezorgdheid over de onafhankelijkheid van de belangrijkste instellingen die verantwoordelijk zijn voor de preventie en bestrijding van corruptie, met name gezien de ondergeschiktheid van het Centraal Bureau voor Corruptiebestrijding aan de uitvoerende macht en het feit dat de minister van Justitie tegelijkertijd de procureur-generaal is. (...)

Ook andere onderdelen van het systeem van controles en waarborgen staan onder druk. De hervormingen zijn goedgekeurd via versnelde wetgevingsprocedures met beperkte raadpleging van belanghebbenden of mogelijkheden voor de oppositie om haar rol in het wetgevingsproces te spelen. Polen heeft een levendig maatschappelijk middenveld en sterke beroepsverenigingen van rechters en aanklagers, die deelnemen aan het publieke debat. Desalniettemin hebben organisaties te maken gehad met ongunstige verklaringen van politici. Ondanks de moeilijke omstandigheden is de ombudsdienst een belangrijke rol blijven spelen als waarborg voor de rechtsstaat. " (eigen onderlijning)

Deze is de laatste jaren hand over hand toegekomen, waarbij diverse internationale mensenrechtenorganisaties de vergelijking naar een politiestaat aankloegen. Zo schreef onder meer Amnesty International, met betrekking tot de toestand van migranten:

"Immigranten

Polen wordt wel 'het witste land van Europa' genoemd, omdat het land weigert vluchtelingen toe te laten.

Er zijn Europese afspraken die Polen verplichtten om 6.200 vluchtelingen uit Italië en Griekenland op te nemen. De regering weigerde dat categorisch. Het Europees Hof van Justitie veroordeelde die weigering in september 2017. In december 2017 besloot de Europese Commissie om Polen - evenals Hongarije en Tsjechië - opnieuw voor het EU-hof te dagen omdat het zijn verplichting niet nakomt. Inmiddels heeft de EU de verplichte herverdeling van asielzoekers losgelaten.

Ook worden asielzoekers tegengehouden die vanuit Belarus de grens proberen over te steken, zonder voldoende te kijken naar het gevaar bij terugkeer.

Economische vluchtelingen, studenten, seizoenarbeiders uit Oekraïne en mensen die de oorlog in het oosten van dat land ontvluchten, zijn wel welkom in Polen. Hetzelfde geldt voor arbeidsmigranten uit India. "

Eveneens oordeelde het Pools grondwettelijk hof dat het Pools recht zou primeren op EU- recht.

Dit geldt dus a fortiori ook voor alle andere supranationale of intergouvernementele rechtsbronnen, waaronder ook mensenrechtenverdragen!

Bovendien zou de RvV niet kunnen aanvaarden dat een administratieve beslissing dergelijke ernstige gevolgen heeft op de administratieve situatie van een persoon, zonder verzoeker te bevragen over de informatie aangaande de effectiviteit van de bescherming van de Poolse autoriteiten.

Bovendien is het asielsysteem in Polen in ernstige mate deficiënt.

(...)

Het is dus werkelijk onbegrijpelijk dat verwerende partij van oordeel zou kunnen zijn dat verzoeker zouden kunnen terugkeren naar Polen, dat flagrant mensenrechten schendt. De Belgische staat zou dus in dit geval meewerken aan het schenden van de mensenrechten van verzoekers!

6.

Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar Polen, temeer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerder toestaan dat verzoeker zich met zijn kind zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verwerende partij maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats.

7.

Eveneens zou - indien verzoeker België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor hij terug naar België kan komen en aldus om bij te dragen aan de Belgische samenleving werk zoekt - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kunnen oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Bovendien dient te worden onderstreept en is het in dat opzicht werkelijk niet te vatten dat verzoeker belastingen betaalt en aldus bijdraagt tot de Belgische samenleving! Dit maken wel degelijk buitengewone omstandigheden uit, namelijk "activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagements, die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden (...)"

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij voert aan dat haar relaas ten eerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden. *In casu* is volgens haar geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat de verwerende partij zich volgens de verzoekende partij beperkt heeft tot de bewering dat er geen elementen worden aangebracht waaruit kan afgeleid worden dat zij problemen zou kennen in geval van terugkeer. Alleszins dient volgens de verzoekende partij vastgesteld te worden dat er onvoldoende eigen onderzoek door de verwerende partij gebeurde naar de achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaring van de verzoekende partij. Er wordt in de bestreden beslissing al te

absoluut geargumenteed dat er geen bewijzen voorliggen inzake onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst terwijl nochtans de procedure ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er volgens de verzoekende partij nu juist op gericht is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen. De verwerende partij had hier volgens de verzoekende partij zelf info over kunnen inwinnen maar koos ervoor om alle elementen zomaar zonder meer af te wijzen. Ze is dan volgens de verzoekende partij ook tekort geschoten in haar plicht grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht. De verzoekende partij vraagt de Raad zo nodig zelf informatie op te vragen en onderzoek te verrichten, ten minste als zou blijken dat het dossier niet teruggestuurd zou kunnen worden. De verzoekende partij stelt dat zij niet veilig is in Polen en dus niet naar daar kan terugkeren. Het is volgens de verzoekende partij sinds jaar en dag geweten dat Polen, hoewel lid van de Europese Unie, hand over hand afglijdt van de Europese waarden en normen inzake mensenrechten en de bescherming ervan. De verzoekende partij verwijst naar de bezorgdheden van de Europese Unie aangaande de penibele mensenrechtensituatie in Polen, die al werd geuit middels een resolutie aangenomen in het Europees parlement op 14 september 2016. Het is volgens de verzoekende partij werkelijk onbegrijpelijk dat de verwerende partij van oordeel zou kunnen zijn dat de verzoekende partij zou kunnen terugkeren naar Polen, dat flagrant mensenrechten schendt.

De verzoekende partij lijkt te insinueren dat de Raad haar asielmotieven opnieuw moet onderzoeken of haar dossier moet terugsturen. De Raad merkt op dat de *in casu* bestreden beslissingen geen beslissingen betreffen die betrekking hebben op een asielaanvraag van de verzoekende partij. In dat opzicht mist de kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag. Bovendien stelt de Raad vast dat de bevoegde gemachtigde in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel gehouden is om onderzoek te voeren naar de door de verzoekende partij in de aanvraag aangevoerde elementen. Voor zover de verzoekende partij kritiek uit de op de situatie in Polen, laat de verwerende partij gelden dat deze kritiek niet werd aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt ook helemaal niet aannemelijk dat zij in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel heeft aangevoerd dat zij in Polen een reëel risico zou lopen op een mensonterende behandeling, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat de gemachtigde hieromtrent moest motiveren. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk motiveerde over de door de verzoekende partij aangehaalde redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië. Deze bevat namelijk de volgende motieven:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in december 2005 erkend werd als vluchteling te Polen, betrokkene is dan ook in het bezit van een geldige Poolse verblijfsvergunning. Op 11.07.2006 kwam betrokkene naar België. Zijn eerste asielaanvraag, samen met zijn ouders, werd afgesloten op 29.11.2006 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn tweede asielprocedure, eveneens samen met zijn ouders, werd afgesloten op 03.05.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde asielprocedure (zijn eerste als meerderjarige) werd afgesloten op 18.03.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10.10.2013 wordt betrokkene aangetroffen te Denemarken, België weigert betrokkene over te nemen (in het kader van de Dublin akkoorden) omdat betrokkene reeds erkend is als vluchteling te Polen. Op 13.08.2015 dient betrokkene te Frankrijk een asielaanvraag in, België weigert ook hier betrokkene over te nemen omwille van zijn status als erkend vluchteling in Polen. Op 16.09.2016 komt betrokkene opnieuw naar België, met een aankomstverklaring dd.16.09.2016 en toegestaan verblijf tot 16.12.2016. (...) Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Tsjetsjenië (waar het politieke en sociaaleconomische klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand onveilig zou zijn). Hij verwijst in dit kader naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Ook meent betrokkene dat een terugkeer naar het moederland een schending zou uitmaken van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing. Echter, betrokkene dient niet terug te keren naar de Russische Federatie, en meer bepaald naar Tsjetsjenië, aangezien hij erkend werd als vluchteling door Polen en in het bezit is van een geldige Poolse verblijfsmachtiging. Hij dient terug te keren naar Polen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Bovendien merkt de Raad op dat, voor zover de verzoekende partij zou verwijzen naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Polen, artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende*

behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet als buitengewone omstandigheid naar voor bracht dat zij een schending van artikel 3 van het EVRM vreesde bij een terugkeer naar Polen. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich in haar eerste middel tot de algemene stelling dat in Polen de mensenrechten zouden worden geschonden, zonder *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zelf bij een terugkeer naar Polen zou moeten vrezen voor foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij beperkt zich tot algemene beweringen, maar maakt niet aannemelijk dat zij zelf een risico loopt op een schending van haar mensenrechten in geval van terugkeer naar Polen. Met dergelijke algemene beweringen maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De Raad merkt daarnaast en louter terzijde op dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in het verleden reeds negatief werd afgesloten.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt verder dat zij van oordeel is dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit de buitengewone omstandigheden blijken, minstens dat dit ten gronde wordt onderzocht. Deze loutere bewering volstaat echter niet om aannemelijk maken dat de vele concrete motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in deze omstandigheden onmogelijk kan terugkeren naar Polen, temeer omdat door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan, merkt de Raad op dat de argumenten die de verzoekende partij naar voor bracht in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden beoordeeld in de eerste bestreden beslissing. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motieven van deze beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. De argumenten die de verzoekende partij in dit kader naar voor bracht werden dus wel degelijk beoordeeld. Daarnaast wordt de verzoekende partij met de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, en dit om de reden dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort, wat de verzoekende partij overigens niet betwist. Het argument dat de verzoekende partij haar argumenten voor het bekomen van een machtiging tot verblijf worden onderuit gehaald door het feit dat zij moet terugkeren naar Polen is dan ook niet gegrond, omdat de argumenten die de verzoekende partij in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf naar voor bracht wel degelijk op niet kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld. Minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Bovendien bevat de eerste bestreden beslissing motieven op dit punt, die de verzoekende partij niet op enige concrete wijze betwist, namelijk: *“dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf voor het indienen van de aanvraag.”*

De verzoekende partij haalt verder aan dat het volgens haar onbegrijpelijk is waarom zij na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis (de verzoekende partij bedoelt waarschijnlijk artikel 9) van de Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats. Dit argument doet uiteraard niets af aan de voorwaarden die artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan worden ingediend, en die hierboven werden weergegeven. De verzoekende partij moet aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden, waar zij *in casu* niet in geslaagd is.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het feit dat zij 'na al die tijd' duizenden kilometers zou moeten reizen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor het argument dat de verzoekende partij belastingen betaalt en dus bijdraagt tot de Belgische samenleving. Dit maakt volgens de verzoekende partij een activiteit uit van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen, die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden, en maakt volgens haar daarom ook een buitengewone omstandigheid uit. De verzoekende partij beperkt zich echter tot een loutere bewering, die zij niet *in concreto* hard maakt. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven die de eerste bestreden beslissing bevat en die betrekking hebben op het feit dat de verzoekende partij in België werkt, kennelijk onredelijk zouden zijn. Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer, in casu, naar het land van gewoonlijk verblijf, engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat hij al ruim tien jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij vlot Nederlands zou spreken waarvoor hij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij al tien jaar les zou volgen in het Nederlands, dat hij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij onmiddellijk zou kunnen werken, dat hij ten eerste werkbereid zou zijn, dat hij bereid zou zijn een knelpuntberoep uit te oefenen, dat hij een arbeidsverleden in België zou hebben, dat hij niet ten laste van de staat zou komen, dat hij volledig verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat er sprake zou zijn van onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in de samenleving, dat er hierdoor zeer sterke sociale banden ontstaan zouden zijn met België en zijn autochtone bevolking, dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat hij hier een groot sociaal netwerk zou hebben, dat hij een arbeidsovereenkomst dd. 01.10.2018 voorlegt evenals twee arbeidsovereenkomsten voor studenten, zijn huurovereenkomst en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt dat verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren. Verzoeker verwijst ter zake naar zijn aanslagbiljet in de Belgische personenbelasting en zijn diverse arbeidsovereenkomsten.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om onmiddellijk te werken wanneer hij legaal statuut zal hebben bekomen, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft omdat hij samen met zijn verzoek tevens een werkbelofte heeft voorgelegd van een potentiële werkgever.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. »

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert in haar tweede middel aan dat zij reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en dat het wenselijk voorkomt dat zij legaal verblijf zou worden verleend, zodat zij het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven en haar bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren. De verzoekende partij verwijst ter zake naar haar aanslagbiljet in de Belgische personenbelasting en haar diverse arbeidsovereenkomsten. Hiermee dient volgens de verzoekende partij ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verre gaande integratie én het feit dat zij steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om onmiddellijk te werken wanneer zij een legaal statuut zal hebben bekomen, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft omdat zij samen met haar verzoek tevens een werkbelofte heeft voorgelegd van een potentiële werkgever. Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient volgens de verzoekende partij te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt volgens haar geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

In casu werd in de bestreden beslissing ingegaan op de door verzoekende partij aangehaalde elementen m.b.t. haar integratie en lang verblijf:

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer, in casu, naar het land van gewoonlijke verblijf, engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat hij al ruim tien jaar op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij vlot Nederlands zou spreken waarvoor hij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij al tien jaar les zou volgen in het Nederlands, dat hij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij onmiddellijk zou kunnen werken, dat hij ten eerste werkbereid zou zijn, dat hij bereid zou zijn een knelpuntberoep uit te oefenen, dat hij een arbeidsverleden in België zou hebben, dat hij niet ten laste van de staat zou komen, dat hij volledig verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat er sprake zou zijn van onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in de samenleving, dat er hierdoor zeer sterke sociale banden ontstaan zouden zijn met België en zijn autochtone bevolking, dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat hij hier een groot sociaal netwerk zou hebben, dat hij een arbeidsovereenkomst dd. 01.10.2018 voorlegt evenals twee arbeidsovereenkomsten voor studenten, zijn huurovereenkomst en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de bevoegde gemachtigde en een regularisatie van haar situatie wenselijk acht, volstaat niet om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing die betrekking hebben op het werk van de verzoekende partij of de mogelijkheid tot werken, of de motieven die betrekking hebben op de beweerdde integratie van de verzoekende partij in België in het algemeen,

kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat de verwerende partij de aangevoerde elementen niet in zijn geheel zou beoordeeld hebben. Het tegendeel blijkt immers uit de inhoud van de eerste bestreden beslissing.

Ten slotte stipt de Raad aan dat de verzoekende partij de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten helemaal niet betwist, evenmin als de overige uitgebreide motieven van de eerste bestreden beslissing. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU